

Guillou, Jan – 1968

Prometheus, 349 pagina's

Het zevende deel van de familiesaga Lauritzen (eerder verschenen *Bruggenbouwers*, *Dandy uit het noorden*, *Tussen rood en zwart*, *De kop in het zand* en *Blauwe Ster*, *Echte Amerikaanse jeans*) beschrijft Jan Guillou het magische jaar 1968, opnieuw verteld vanuit het perspectief van Eric, de kleinzoon van Oscar Lauritzen. Het jaar 1968 wordt voornamelijk beschreven vanuit juridisch perspectief maar dat wordt nergens saai of taai. Zoals gebruikelijk heeft Guillou zich uitstekend voorbereid en tekent hij uiterst herkenbaar de tijdgeest van het jaar dat een keerpunt in de twintigste eeuw zou markeren. Ik ergerde mij aan het gezwollen taalgebruik van de linkse voorhoedes, de marxisten-leninisten en de trotskisten en hun grenzeloze naïveteit. Maar die ergernis is eerst en vooral het bewijs dat Guillou weer een puik boek heeft geschreven. Ik heb het jaar 1968 zelf meer dan zo maar bewust beleefd en ervaren, ik verkeerde zelf in de kringen die Guillou beschrijft. De verbeelding was aan de macht, en ofschoon ik niets moest hebben van de flower power, maakte die beweging natuurlijk wel onmiskenbaar deel uit van het Westerse wereldbeeld in die jaren.

Minder sterk vond ik het gegeven dat de beide hoofdpersonen, de neven Eric en Henning, wel voorbeeldige modelsocialisten waren. Als ze iets menselijker waren geweest hadden ze wel een paar minder fraaie karaktertrekjes mee mogen krijgen.

Zoals gebruikelijk is ook deze vertaling weer zeer matig: Mao wordt 'een grote zwemmer' genoemd in plaats van een groot zwemmer, journalisten worden 'opgekocht' in plaats van omgekocht, er is sprake van 'stonede bloemen', prostitutie was volkomen 'wettelijk' in plaats van legaal, de vertaler maakt

melding van 'de reëel-bestaand-socialistische duisternis' maar ik heb geen idee wat hij ermee bedoelt en ook de vergrotende trap wordt geregeld toegepast om uit te monden in zulke wanstaltigheden als 'illusoirdere' en 'meeslependere muziek'. Het siert de uitgever niet dat de vertaling van de boeken van Jan Guillou consequent stiefmoederlijk wordt behandeld.

Maar Guillou heeft weer een meeslepend verhaal afgeleverd dat ik met plezier heb gelezen. In de laatste zin onthult de schrijver het thema van de volgende aflevering, denk ik toch.

Enno Nuy, juni 2018